

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 34. Petrus Damiani Legatus Mediolanum mittitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

do Archiepiscopo Ravennate litigans, vi- ^{Sæculum XI,}
ctus est. In iudicium vocatus, tanquam ^{A.C. 1059.}
Simonie reus, a Papa Leone IX, tam ^{Sup. l. LIX,}
apte causam dixit, ut plene absolutus, & ^{§. 51.}
triumphanti similis ad Ecclesiam suam
revertus, in Concilio Vercellensi anno
millesimo quinquagesimo cum aliis Epi-
scopis sederit.

§. XXXIV.

*Petrus Damiani Legatus Mediolanum
mittitur.*

Verum Nicolao II. in Cathedra Petri se- ^{Gest. Pontif.}
dente, Legati Mediolanenses ad eum ^{ap. Baro. an.}
venerunt, suppliciter rogantes, ut mise- ^{1059.}
ricordia motus Mediolanensis Ecclesie
malis remedium afferre dignaretur. Ni-
mirum illa Ecclesia præcipue Simonie ^{Pet. Dam.}
vitio, & Clericorum incontinentia tur- ^{ep. 5.}
babatur. Papa Legatos misit Petrum
Damiani Cardinalem, Episcopum Ostien-
sem, & Anselmum Episcopum Lucensem,
qui Clericos & populum illius civitatis
ob memorata duo vitia vehementer col-
lisos invenerunt. Nihilominus venera-
tione Legatis Sacrae Sedis debita exce-
pti sunt, & causam Legationis suæ expo-
nentes auditi. Sed post diem alterum,
factione Clericorum, repente in populo
murmur exoritur; Non debere Eccle-
siam Ambrosianam Romanis Legibus sub-
jacere, nullamque iudicandi vel quid-
^{Hist. Eccles. Tom. XIV.} X x ^{quam}

Sæculum XI, quam decernendi vim circa illam Sedem
 A.C. 1059. Romano Pontifici competere. *Indi-
 gnum*, inquebant, *ut quæ Ecclesia sub
 Progenitoribus nostris semper extitit li-
 bera, nunc ad opprobrium nostrum alteri
 fiat subiecta.* Tandem tumultuantium
 clamor attollitur, undique ad Palatium
 Episcopale convenitur, tintinnabula per-
 strepunt, & signum datur magna tuba,
 quæ per totam civitatem exauditur.

Non nemo Legatis malum minaba-
 tur, & amici Petrum monebant, non
 nullos ejus sanguinem sitire. Illud au-
 tem invidiæ ignem auxerat, quod con-
 gregatis quasi ad Synodum totius Eccle-
 siæ Mediolanensis Clericis Petrus in me-
 dio præsidens, ad dextram suam alterum
 Legatum, Anselmum Lucensem, & ad
 sinistram Archiepiscopum Mediolanen-
 sem habens conspectus fuisset. Ut ergo
 sedaret populum Petrus ascendit pulpi-
 tum, & impetrato utcunque silentio, ita
 dicere exorsus est. *Scitote, dilectissimi
 Fratres, non ideo me huc venisse, ut Ec-
 clesiæ Romanæ honorem, sed vestram glo-
 riam & vestram Salutem quæram. Quo
 enim pacto illa miselli hominis laudibus in-
 digeret, quæ præconium ex ipsius Salva-
 toris ore sortita est? Quæ autem pro-
 vincia in toto orbe terrarum ab ejus Ec-
 clesiæ potestate exempta reperitur, cujus
 arbitrio ipsum quoque Cælum ligatur &
 solvi-*

solvitur? Reges, Imperatores, homines Sæculum XI.
A.C. 1059.
denique, Ecclesiis Patriarchalibus aut
Metropoliticiis, vel cujusque Episcopi Diæ-
cesi limites posuerunt, iisque privilegia
concesserunt, Romanam autem Ecclesiam
Jesus Christus fundavit, cum S. Petro
claves vitæ æternæ in cælo & in terra
commisit. Unde qui alteri cuidam Eccle-
sia jura sua detrahit, injustus notatur, qui
vero Ecclesie Romanæ prærogativam suam
aufferre conatur, Hæreticus dicitur.

Deinde ad stabiliendam Ecclesie Ro-
 manæ Jurisdictionem singularem in Ec-
 clesiam Mediolanensem Petrus Damia-
 nus dicit, a S. Lino, jubente S. Petro,
 S. Nazarium fuisse baptizatum, qui cum
 S. Celso Mediolani Martyr occubuisset.
 Sanctos vero Gervasium & Protasium S.
 Pauli discipulos fuisse; unde sequeretur,
 Ecclesiam Mediolanensem Ecclesie Ro-
 manæ filiam existere. Illud hic notan-
 dum, quod Petrus de S. Barnaba fileat, *vid. Tillem.*
to. I. p. 687.
 quem primum Mediolanensem Episco-
 pum fuisse ferunt. Ceterum his argu-
 mentis populus benevolus redditus, exe-
 cuturum se promisit, quidquid Petrus fa-
 ciendum suggesturus esset. Nunc vero
 in magna Clericorum Mediolanensium
 frequentia vix unus reperiatur, sine
 pretio ordinatus. Nam communis Re-
 gulæ loco in illa Ecclesia positum erat, ut
 quicumque ad quemlibet Ordinem atque

Sæculum XI. etiam Episcopatum consecrandus acce-
A.C. 1059. deret, præscriptum prius absque ulla
 tergiversatione pretium daret. Itaque
 Petrum Damiani utrinque premebant
 angustia. Siquidem omnibus nobilissi-
 mæ Urbis & latissimæ Diœcesis Ecclesiis
 Sacris interdicere, quid aliud videbatur,
 quam Christianam Religionem velle
 evertere? sed & invidia plenum erat,
 indulgere aliquibus, cum fere omnium
 communis culpa esset, nec minus peri-
 culosum in partes scindere populum fu-
 rentem, qui postea sine cæde & sanguine
 effuso non quiesceret.

Inter multas Disceptationes Petro
 Damiani occurrit illa Regula, ab Inno-
 centio Papa tradita; *quod a multis pec-
 catur iuxta est.* Nempe in totum po-
 pulum rigorem Canonum non esse ad-
 hibendum. Illa quoque indulgentia in
 memoriam rediit, qua antiqui Patres in
 Donatistas, Novatianos, aliosque hujus-
 modi Hæreticos usi fuissent; cumque
 Ecclesiæ Mediolanensis mala Canonum
 severitate sola non posset corrigere, sal-
 tem perverso usui finem imponere, &
 efficere studuit, ut exinde cuncti gratis
 & nullo dato pretio ordinarentur.

§. XXXV.